

ב"ל (תל אביב) 29027-01-11 - דאוד עיסא נ' המוסד לביטוח לאומי

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ב"ל 29027-01-11

לפני:

כב' השופטת הדס יהלום, סגנית נשיאה
נציגת ציבור (עובדים) גב' יפה הרצברג
נציג ציבור (מעבידים) מר יחיאל נרקיס

התובע

דאוד עיסא
ע"י ב"כ: עו"ד שני

-

הנתבע

המוסד לביטוח לאומי
ע"י ב"כ: עו"ד לירון דגון

החלטה

1. הוגשה תביעה להכיר בפגיעה בגב שארעה לתובע, כפגיעה בעבודה כמשמעה בחוק.

2. בישיבת קד"מ הובהר כי המחלוקת הינה בשתי טענות.

האחת - קרות האירוע בעבודה ביום 28/10/2009.

השניה - האם יש לראות בתנאי העבודה של התובע, כתשתית עובדתית בעילה של מיקרוטרומה.

3. נדון בסוגיות שהמחלוקת להלן.

4. פגיעה נטענת מיום 28/10/2009

התובע עבד כשליח בחברת "UPS" משנת 2002 ועד ה-18/6/2010. כך נאמר בתצהיר התובע.

**1. עבדתי כשליח בחברת "UPS", חברת שילוח בין לאומי (להלן: "המעסיק").
באמצעות חברת "ORIAN" משנת 2002 ועד 18/6/2010. רצ"ב מכתב**

סיום העבודה בחברת "UPS", מסומן כנספח ב' וכחלק בלתי נפרד מתצהיר זה.

...

8. ביום 28/10/2009, במהלך עבודתי, נדרשתי, כמידי יום, להעביר חבילות אל לקוח. לפתע, בעת ביצוע פעולת הרמת חבילה, חשבתי בכאבים עזים בגבר ובצוואר והודעתי על כך טלפונית למנהל העבודה שלי מר עמיחי כרמי (להלן: "התאונה"). באותה השיחה, סיכמתי עם עמיחי כי אסיים את יום העבודה כרגיל ובמידה ולמחרת לא ארגיש טוב אודיע לו על היעדרותי.

9. מס' הטלפון הנייד שהיה ברשותי באותה העת: 050-6890094. מספר הטלפון של עמיחי 050-6890083.

10. חרף הכאבים העזים המשכתי באותו היום לעבוד עד השעה 17:00.

11. מאחר והכאבים העזים לא פסקו, למחרת יום התאונה, ביום 29/10/2010, לא יכולתי להגיע למקום עבודתי ונשארתי בבית.

12. יומיים לאחר קרות התאונה, ביום 30/10/2009 משהבנתי שהכאבים לא יחלפו מאליהם, פניתי לקבל טיפול רפואי אצל ד"ר אברהם אורי, אשר הפנה אותי לבצע בדיקת c.t.

רצ"ב העתק האישור הרפואי הנ"ל ומסומן כנספח ד' וכחלק בלתי נפרד מתצהיר זה."

5. מטעם התובע העיד מר עמיחי קרני, מנהל תפעול בחברת UPS, אחראי על הנהגים.

לדברי העד, התובע דיבר איתו במהלך העבודה ועדכן שנתפס לו הגב ויש לו כאבי גב.

העד נשאל אם התובע אמר לו שנחבל או נפל והשיב שלא.

לדבריו, התובע סיפר לו שנפגע בגב ויש לו כאבים.

6. התובע הופנה לדברים שאמר לחוקר המל"ל (נ/2):

"בתאריך 28/10/09 במשך היום הופיעו כאבים בגב. הכאבים המשיכו עד סוף יום

העבודה ולמחרת נחתי לא באתי לעבודה ולאחר יומיים פניתי לרופא אורתופד כי הכאבים לא חלפו".

7. באישור רפואי מיום 30/10/09, יומיים לאחר האירוע הנטען, נכתב:

"תלונות/סיבת הפניה: תלונות על כאב מותני עם הקרנה ג"ת ימין ... ללא סמפטומים נוירולוגיים".

כמו כן צורף לתצהיר התובע מסמך רפואי מיום 25/6/10, בו ציין הרופא ביום 2/6/10 כדלקמן:

"למיטב זכרוני נאמר לי ב- 30/10/09 שחש בכאבים במהלך יום עבודתו 28/10/09 ולא ציין במפורש שזוהי תאונת עבודה".

8. התובע טען בעדותו שהיה ברכב ורצה להרים חבילה גדולה וכבדה ולסדר אותה על המדפים. לדבריו:

"כשניסיתי להרים נתפס לי הגב והרגשתי כאבים בצוואר ובגב".

התובע טען שאמר זאת לחוקר ודבריו לא נרשמו. יחד עם זאת, אישר שבתום העדות החוקר קרא לו את הדברים.

התובע לא ידע לאמר מדוע לא אמר לחוקר שהדברים לא נרשמו כמו שאמרם.

9. תעודה רפואית ראשונה לנפגע בעבודה, הוצאה בחודש ינואר 2010 (נ/5), חודשיים וחצי לאחר האירוע הנטען.

10. התובע הוכיח שכאבי הגב שמהם סבל, החלו בעבודה.

בעניין זה העיד מעסיקו מר עמיחי קרני וכן אישר הרופא המטפל (אמנם אישר זאת לאחר כחצי שנה).

כך אמר התובע גם לחוקר.

11. על מנת שתוכר פגיעה שאירעה בעבודה, יש להוכיח שאירע אירוע תאונתי שבמהלכו נפגע המבוטח.

בעת הפניה לטיפול רפואי, יומיים לאחר האירוע הנטען, התובע לא סיפר לרופא על כך שכאבי גב שבהם חש, החלו במהלך הרמת חבילה.

אף אם סיפר לרופא על כך שהכאבים החלו בעבודה (כפי שאישר הרופא חצי שנה מאוחר יותר) הרי שלא סיפר על אירוע תאונתי.

מעדות המעסיק עמיחי קרני עולה שהתובע עדכן אותו במהלך יום עבודה שנתפס לו הגב.

העד אישר שהוא יודע להבחין בין פגיעה בעבודה, שאז שולחים את העובד לרופא ויש נוהל מילוי טפסים, לבין עובד שמודיע שנתפס לו הגב.

במקרה של התובע, העיד שכל שנאמר לו על ידי התובע הוא שהגב נתפס ולכן לא הפנה אותו, באותו מועד, למילוי טפסים.

12. האמור לעיל מביא למסקנה שהתובע לא הוכיח קיומו של אירוע תאונתי ביום 28.10.09 שגרם לפגיעה בגב.

כל שהוכח כי במהלך יום העבודה, בעת התובע נמצא בעבודה נתפס לו הגב.

13. לאור קביעה זו, התביעה שעניינה אירוע בעבודה מיום 28.10.09, נדחתה כדין.

14. מיקרואומה -

כך העיד התובע:

"4. עבדתי כשליח כ-6 ימי עבודה בשבוע. בימים א' - ה' עבדתי, לכל הפחות, משעה 17:00 - 7:30 ובימי ו', עבדתי לכל הפחות משעה 12:00 - 07:30.

5. מידי יום עבודה, נדרשתי להעמיס לבדי באופן ידני, כ-70 עד 100 חבילות שמשקלן הגיע עד 75 ק"ג, על משאית עליה נהגתי, סידור החבילות ברכב, הובלת החבילות ללקוחות המעסיק ופריקתן במחסניו. ולהפך, העמסת חבילות על המשאית ממקום מושבם של לקוחות המעסיק, סידורן, הובלתן פריקתן בסופו של דבר אצל המעסיק....

6. בשל אופי עבודתי, העמסתן ופריקתן של חבילות, נדרשתי למעשה לבצע פעולות חוזרות ונשנות של כיפוף וישור עמוד השדרה תוך נשיאת משקל רב בידיים.

7. המרחק שהיה עלי להרים את החבילות משתנה מלקוח ללקוח. רוב הלקוחות הינם לקוחות מהמגזר הערבי ומיהודה ושומרון. לרוב הלקוחות הללו אין מעלית כך שנאלצתי להרים את הסחורה לבדי וללא כל עזרה".

15. בחקירה נגדית סיפר שהוא מגיע לעבודתו בשבע בבוקר, מעמיס חבילות לרכב במשקלים של 35-40 ק"ג וחלקן במשקלים 75-80 ק"ג.

לדבריו, לעיתים עליו להעמיס משטח של מדפסות או טלויזיות ובמקרה כזה הוא מעביר את הארגזים מהמשטח למשאית, חבילה חבילה.

פעולת ההעמסה מתבצעת כך שהתובע מתכופף, מרים חבילה, עולה על מדרגה, מניח ברכב.

לדבריו, במשך השנים היה מרים את החבילה וישר מניח ברכב (ללא עליה במדרגה).

ההעמסה נמשכה בכל בוקר 30-40 דקות.

16. לאחר סיום ההעמסה, התובע היה יוצא לדרך, מגיע ללקוח, מרים את החבילה ומוסר אצל הלקוח. לעיתים עולה עם חבילה או שתיים ביחד אל הלקוח, שלוש ארבע קומות, ללא מעלית.

17. התובע אישר שהיו חבילות ששקלו 2 ק"ג וכן מעטפות אך מאידך, היו ימים שהיה צריך להעמיס אצל לקוח 30-40 חבילות ואף יותר.

18. לאחר סיום החלוקה והאיסוף, התובע היה מגיע למשרדי הנתבעת ופורק את החבילות שבתוך המשאית. מדובר בכמות משתנה של חבילות, מחשבים, מדפסות, טלויזיות.

19. העד מטעם התובע, מר עמיחי קרני, תאר את יום העבודה של התובע בחברת אורין:

"שליח מגיע בבוקר לעבודה בסביבות 07:15 - 07:00 - הרכב שלו עמוס בחבילות, הקו של התובע תמיד היו לו משטחים שהיה צריך להעמיס אותך לרכב, הוא נוסע ומגיע ללקוחות. הוא לא נוסע בכל הארץ יש לו אזור מסויים, הוא היה עובד באזור איו"ש והמשולש.

זמן הנסיעה עד ללקוח הראשון משתנה מאוד, פחות או יותר המסלול שלו קבוע ומידי פעם הוא משתנה לאור דרישות הלקוחות. הוא לא רק מוסר הוא גם אוסף מלקוחות.

בחצי היום הראשון הוא מוסר את החבילות, המדובר במדפסות, לפעמים מדפסות גדולות, חבילות יבוא יכולים להגיע עד 70 ק"ג וחבילות מתוך הארץ עד 30 ק"ג. היום גם חבילות 5 ק"ג ופחות וגם מעטפות.

כל יום הוא סובח משקלים כבדים וכל יום הוא מוסר מעטפות.

הלקוחות הם גם עיסקיים וגם לקוחות פרטיים, וגם לעלות חבילות לקומה שניה אם אין מעלית וגם למסור מעטפה בקומת קרקע.

בדר"כ החצי הראשון של היום מתבסס בעיקר על מסירות, והחלק השני הוא גם מסירות אבל אנו גם אוספים. האיסופים זה באותה מתכונת בדיוק.

אין תבנית קבועה לאיסופים וזה משתנה.

בסוף יום העבודה הוא פורק את כל המשלוח שהוא שלא הספיק למסור ופורק את מה שהוא החזיר. רוב הסיכויים שהוא לעולם לא חוזר עם רכב ריק כי הוא גם אוסף, אבל בדר"כ האוטו יותר ריק כשהוא חוזר. זה מאוד משתנה מיום ליום.

יום העבודה שלו מסתיים בדרך כלל 17:00 - 16:30, והרכב נשאר במשרד".

20. המל"ל טען בסיכומיו שהתובע עשה פעולות מגוונות במהלך יום עבודה.

ואולם, על פי עדות התובע, במהלך יום עבודה ביצע מספר בודד של פעולות, חוזרות ונשנות והן:

א. העמסת המשאית, הרמת חבילות במשקלים שונים, ממעטפות ועד חבילות במשקל 40 ק"ג ויותר וסידורן בתוך הרכב.

ב. נסיעה ללקוחות.

ג. מסירת חבילות ללקוחות על ידי הרמתן והורדתן מהרכב.

ד. לעיתים רבות - עליה עם חבילה או שתיים לקומה שלישית ורביעית, ללא מעלית.

ה. הכנסת סחורה למשרדי הנתבעת ופריקתה מהרכב וסידורה במחסן.

21. עיון בפסקי הדין שאליהם מפנה הנתבע בסיכומיו ופסקי דין נוספים בעניין מיקרוטראומה, מעלה כי מדובר בהם בעבודות מגוונות, ביניהן גם עבודות הרמת משאות, כגון - טיפול

בקשישים, מחסנאות ועוד.

המקרה שבפנינו הוא שונה.

במקרה של התובע, התובע ביצע במהלך כל ימי העבודה, פעולות דומות במהותן.

22. בפסק הדין בעניין עב"ל (ארצי) 25130-01-12 מיכאל יושבייב נ' המל"ל (מיום 17.6.12) נקבע:

"לעניין פעולות הסבלות, עולה מחומר הראיות, כי המערער העמיס מידי יום קרטונים כבדי משקל על משטחים למלגזה. כמו כן, נדרש לבצע סידור ציוד במחסנים או ציוד הפרוס על הקרקע. כל עבודות הסבלות דרשו למעשה פעולות של הרמה, נשיאה ופריקה. כמשדובר בציוד במשקל שבין 5 ק"ג - 20 ק"ג, המערער היה מרים את הציוד לבדו, אך מעל למשקל זה, היה מבצע את פעולת ההרמה עם עובד או עובדים נוספים. עבודות הסבלות נמשכו לדברי המערער כ- 4 שעות כל יום, בהן נדרשו לבצע פעולות אלו של הרמה, נשיאה ופריקה, פעם אחר פעם, תוך אימוץ הגב וכיפוף מאות פעמים ביום. כל הפעולות הללו, על פניהן, דומות במהותן, וחזרו על עצמן זמן ממושך מידי יום.

הבוחן את הפעולות שביצע המערער צריך להגיע למסקנה שפעולות אלה מעצם טבען צריכות להיות רצופות, באשר זו מהותה של עבודת הסבלות כפי שתוארה על ידו. זו הנחה שבהיגיון, והמבקש לסתור הנחה זו עליו הראיה. ראיה כזו לא הובאה. גם אם היוט קיימות הפסקות קצרות בין פעולות אלה, הן באו לידי ביטוי בפעולות אחרות כמו קשירה, הליכה עם ציוד, כאשר, זולת פעולות אלה, שהיו בעיקרן טפלות לעיקר פעולות הסבלות, שאר פעולות הסבלות היו רצופות, באשר זו הייתה טיבה של עבודת הסבלות בה עסק".

23. הקביעות שנקבעו בעניין יושבייב, נכונות גם לענייננו.

כאמור, במסגרת יום עבודה של התובע ביצע מספר מסויים של פעולות שחזרו על עצמן במהלך כל יום העבודה.

24. מסקנתנו היא שהתובע הניח תשתית עובדתית מספקת לצורך מנוי מומחה בנושא מיקרוטראומה.

25. אלה העובדות שיועברו למומחה:

א. התובע יליד 1980.

ב. התובע הועסק כשליח מטעם חברת אוריאן, בחברת UPS.

ג. התובע עבד ששה ימים בשבוע.

בימים א' - ה' עבד משעה 7:30 עד 17:00.

בימי ו' עבד משעה 7:30 עד 12:00.

ד. מידי יום עבודה, התובע היה מעמיס 70 - 100 חבילות, שמשקלן בין 30 ל- 75 ק"ג, על משאית ומסדר את החבילות במשאית.

כמו כן העמיס מעטפות וחבילות במשקלים נמוכים יותר, בשני ק"ג.

חלק מהזמן ההעמסה דרשה טיפוס על מדרגה על מנת להכנס למשאית. בחלק מהזמן הכניסה היתה ישירה, ללא מדרגה.

ה. התובע היה נוסע לצורך חלוקת החבילות אצל לקוחות.

כשהגיע ללקוח, פרק סחורה מהמשאית והעביר ללקוח.

לעיתים היה צורך לעלות במדרגות, שלוש ארבע קומות, ללא מעלית.

ו. התובע היה אוסף חבילות מלקוחות, במשקלים כנ"ל ומעמיס על המשאית.

ז. בסוף יום עבודה, התובע היה חוזר עם המשאית למשרדי הנתבעת ופורק את החבילות מהמשאית.

26. המל"ל יזמין חומר רפואי.

התיק יובא לעיוננו ביום 1/3/13.

ניתנה היום, 15/1/13, בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

**נציג ציבור (מ) מר
נרקיס**

**הדס יהלום, סגנית
נשיאה**

**נציגת ציבור (ע) גב'
הרצברג**